

**Дидактическа задача: Прочетете текста и го преразкажете
подробно от името на Досьо**

ИЗ „ЗАДАЧА С МНОГО НЕИЗВЕСТНИ“ – БРАТЯ МОРМАРЕВИ
(5. Когато триъгълникът не е тъпоъгълен)

Досьо излезе умърлушен от лекарския кабинет. Биеше първият звънец и децата се прибираха по стаите. Нямахме време дори да прескочи зад ъгъла, където го чакаха Живко и Патри. Беше го яд, че точно него разобличиха. Знаеше, че само той може да извърши правилно оглед на мястото, да провери педя по педя всяко парче земя. Знаеше също, че там, където има престъпление, има и следи, а има ли следи, то следите остават. [...]

Но знаеше също, че нито Патри, нито Живко притежаваха това качество, още по-малко знанията му по криминалистика. Все пак Досьо реши, че не всичко е загубено. Трябваше да намери изход! Мозъкът му заработи бързо. Да избяга? Глупости, отхвърли Досьо тази възможност. След цялата история с лекаря бягството можеше да доведе до лоши последици. Пък и да си избягал, значи направо да си виновен. Виж, ако те изгонят? Точно така, ето правилното решение. Трябва да го изгонят. Но как да стане това най-лесно и най-бързо?

[...]

Огледа се и видя, че от дъното на коридора идва учителят Коста Русев. Висок, около петдесетгодишен мъж, той имаше прошарени коси и нещо величествено в походката. В едната си ръка държеше дневник, в другата — голям дървен пергел и триъгълник. Досьо се страхуваше от Русев, но нямаше как, трябваше да направи нещо неприлично, за да бъде изгонен. Мозъкът му отново заработи като кибернетична машина и даде за миг отговор на поставената задача. Отиде веднага до най-близката врата, извади тебешира, с който си беше натрил езика, и започна да пише:

Триъгълникът...

Чувстваше приближаващите се стъпки на учителя, долови и учудения и уплашен поглед на дежурния ученик, който искаше да го предупреди за надвисващата над главата му опасност. Планът на Досьо беше да напише „Триъгълникът е кръгъл...“ и нещо обидно

след това, но не много обидно, защото все пак... Не успя обаче да намисли точно какво, тъй като строгият глас на учителя го прекъсна:

– Браво бе!

Досьо се обърна рязко и застана мирно. Направи се на изненадан и уплашен.

– Триъгълникът значи е кръгъл. Браво!– повтори учителят.

На него, разбира се, и през ум не му минаваше, че Досьо счита, че триъгълникът е кръгъл. Той много добре знаеше, че Досьо иска да го ядоса, но не разбираше защо.

– Я кажи колко вида триъгълници знаеш?– попита той. [...]

Досьо знаеше колко вида триъгълници има, но си мълчеше.

[...]

– Дай си бележника!

Досьо го подаде с готовност и надежда.

– Триъгълникът не може да бъде кръгъл, моето момче – каза Русев. Досьо помисли, че е успял. Щом учителят се обърнесе към някого с „моето момче“, следваше изгонване.

– Кръгла може да бъде двойката. Точно една кръгла двойка ти пиша, за да разбереш, че има и тъпоъгълни триъгълници. Можеш да се гордееш, че си първият ученик, изпитан в коридора. Марш сега в клас!– подаде му той бележника.

Досьо тръгна с наведена глава към класната стая. Биеше вторият звънец. Зърна малкия без домашното по математика. С чанта в ръка и озъртайки се плахо, детето се отправяше към стълбището.

– Къде бе, тебешир? – попита го Досьо и в гласа му се чувствуваше злоба, сякаш малкият бе виновен за всичко.

– Аз, такова – измънка малкият, – казах, че кракът ми е изкълчен — и си тръгна, като започна силно да накуцва.

А Досьо влезе в клас. Мислеше за Живко и Патри, които напразно го чакаха.